

det hele Spørgsmaal klaret, for at vi om muligt med langt mindre Strid eller med større Enighed end nu kunne lovgive om Sagen senere, og, som et æret Medlem har bemærket, behøves der jo ikke 3 Aar som Forberedelsestid. Naar den høitærede Minister, hvad jeg antager han vil, fremlægger for os Beretninger fra det kemiske Laboratorium, saa vil deri indeholdes yderligere fornøden Oplysning, saa at vi med saa megen større Sikkerhed kunne tage fat paa at lovgive paa dette Omraade og det i en meget ubvidet Skikkelse, selv om der ikke er forløbet 3 Aar. Det har derfor ogsaa glædet mig at høre den meget ærede Minister tage forfigtig paa Sagen, og at han, uagtet jeg meget vel kan forstaa, at Ministeren efter sin Stilling og den Maade, hvorpaa han grundig har undersøgt Sagen, kunde ønske, at ogsaa vi Andre vare naaede til samme Standpunkt som han, dog kan forstaa vor Stilling, som er, at vi gjerne ville med i samme Retning, sigte paa samme Maal; Forfjellen er kun, at, medens Nogle, om jeg saa maa sige, forlange at kjøre med Damp, ville vi kjøre lidt med Stude. Det er jo egentlig Forfjellen. Jeg har altsaa nu forklaret min Stilling. — Det er meget muligt, at jeg naaer de Herrer, der ere fremmeligere i deres Opfattelse af Sagen; det er muligt, at jeg kan naae dem i Løbet af en vis Tid, naar vi have havt det Apparat, der her foreslaas, i Brug i en vis Tid, thi at de Mænd, vi tænke os ansatte ved Laboratoriet, ville kunne gjøre Nytte i Retning af at oplyse os om Forsøkningsernes Art og tildeels ogsaa deres Mængde, tvivler jeg ikke om. Naar vi have et Laboratorium med en Bestyrer i Spidsen og et Par Mænd til at reise i Provindserne, anser jeg det for temmelig sikkert, at vi ville kunne faae den Oplysning, vi ønske. Jeg skal nævne, at vi ikke havde havt Arbejdsinspektørerne i 1 Aar, inden disse to Mænd kjendte Forholdene i enhver Fabrik i Landet, og jeg tror at kunne sige, at der vil neppe gaa et Aar, førend de to Kemikere, der tænkes som reisende Tilfyn, have en Forestilling om, paa hvilken Maade man tilbereder Levnetsmidler i flere forskjellige offentlige Tilvirkningssteder omkring i Landet, og det, selv om de ikke komme der. Nu har man sagt, at det er ikke en Lov for de Fattige, og at det og det skal man ikke ubtale sig videre om. Jeg vil dog sige, at jeg tror, at det er dog altid til Betryggelse for de Fattige — saavel som for os Alle —, at vi finde Forseelsen og straffe den; thi det er det, der holder Orden i Samfundet, og her er Spørgsmaal om at faae konstateret Forseelsen og faae den straffet. Det er efter min Mening en meget ofte lumpen og slet Forseelse underfundig at fordærve eller forfalste Levnetsmidler for at tjene Penge derved. Det er sagt offentlig, at man skolede Millioner ind ved Forsøkninger, og det er et stort Spørgsmaal, om man ikke godt kan bruge det Udtryk alene om

vort lille Land. Der er 2 Millioner Mennesker her i Danmark, og der behøver kun at være Forsøkninger for 1 Kr. pr. Individ klaret rundt, altsaa for omtrent $\frac{3}{4}$ Dre pr. Dag, og man har de 2 Millioner om klaret alene for Danmark; det er de mange Bække smaa, som gjøre den store Na. Naar man kan høre, at der ligge de brændte Skrter og der den brændte Rug for at males sammen til „Sundhedsstasse“ og lignende Forsøld, saa siger jeg, at, naar det gaar saaledes til, saa kunne Millioner snart komme, og Ingen faar mig til at tro, at det er en Fordel for de Fattige, at den Slags Transaktioner foregaar, eller at de ville faae billigere Varer, hvis vi undlade at straffe Forseelsen, hvor vi kunne straffe den. Altsaa, det er jeg fuldstændig enig i, at her er en Dei, hvor der bør gjøres Noget, og naar der er klaget over, at selve Loven, saaledes som den forelaa fra Ministeren, ikke bestemte Andet, end at, naar der var Tilsetninger, skulde det blot staa paa Vignetten osv., saa undrer det mig, at de Herrer, der have siddet i Udvalget hele Vinteren, kunne klage derover; thi de kunne jo have fat en nærmere Bestemmelse ind i vedkommende Paragraf, der forlangte Procentdelene sætte paa Vignetten. Ogsaa jeg har set paa den vedkommende Bestemmelse. Naar det er talt om, at man ikke kunde lovgive i denne Sag, uden at gaa Grundlovens Bestemmelser om Husundersøgelser for nær, saa siger jeg, at det er efter min Mening aldeles grebet ud af Luften. Var selve Ordlyden af den Paragraf, som vi vedtogte ved 2den Behandling, ikke tilstrækkelig i saa Henseende, maatte jo dog vel noget af Udvalgets Medlemmer have klaget derover og stillet et Ændringsforslag til denne Paragraf, hvilket jo var overmaade let gjort. I Stebet derfor vare de Herrer i Udvalget enige med Ministeren om at stille dette Forslag, der vilde være blevet stillet af Udvalget, hvis ikke Ministeren var fremkommen med det. Naar man dernæst taler om, at det gaar Kommunalbestyrelsernes Myndighed for nær at drage dette Omraade ind under Lovgivningsmagten, saa er det efter min Mening ogsaa kun en Talemaade hen i Veiret. Gaar det Kommunalbestyrelsen for nær, at man stopper Tyven eller faar ham straffet? Gave vi overladt det til By- eller Sogneraadens Jorgodtbefindende, om de ville sørge for, at Tyvene blive straffede? Men hvad Andet er det, naar vi her tale om at ramme Bedragerne? Er det en kommunal Sag? Det er mig aldeles ubegribeligt, hvorledes det kan have det Mindste med den kommunale Selvstyrelse at gjøre. — Jeg erkjender fuldt ud, at dette er et vigtigt Lovgivningsarbejde. Jeg antager, at vi ville gennem den Forberedelse, som et saadant Lovforslag kan give, gennem det Raaben, som Ministeren herved faar, kunne blive enige om, hvad der videre skal gjøres paa dette Omraade, og naar det skal ske. Jeg antager ikke, at vi endnu ere modne — jeg er det i alt